

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce: M.V., bytem „X“, zast. JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem** se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 1, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2015, č.j. 24880/15/5300-22443-711917,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím dle ust. § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“) a dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „ZDPH“) změnil celkem šest dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále „správce daně“) ze dne 6.2.2015, kdy žalobci snížil doměřenou daň a penále a v ostatním tato rozhodnutí potvrdil.

Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že žalobce doručuje zboží zákazníkům do třetích zemí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, což v období čtvrtého čtvrtletí

r. 2012 až prvního čtvrtletí r. 2014 vykazoval v daňovém přiznání jako vývoz zboží ve smyslu § 66 ZDPH a nárokoval si tak odpočet DPH. Správce daně však dospěl ke správnému závěru, že žalobce podmínky ust. § 66 ZDPH nesplnil, když neprokázal navrzení a propuštění zboží do příslušného celního režimu, a doměřil mu tak příslušnou daň. Tu přitom doměřil chybně, když vycházel z chybného základu daně (základu včetně daně, nikoli bez ní v souladu s ust. § 36 odst. 1 ZDPH), proto žalovaný vyměřenou daň a penále snížil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále „s.ř.s.“) žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobní body:

Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že došlo ke zkrácení jeho práv, k nesprávnému vyhodnocení okolností daného případu, k nedostatečnému zjištění skutkového stavu a k závažným procesním vadám.

V prvé řadě žalobce tvrdil, že správní orgány chybně posoudily splnění podmínek ust. § 66 ZDPH. Žalobce posílal své zboží, drobné militárie v množství 400-500 ks/měsíc za cenu 100-400 Kč/ks, prostřednictvím poštovního doručovatele do Ameriky, Austrálie, Asie atd. konečným odběratelům, fyzickým nepodnikajícím osobám. Žalobci přitom bylo údajně celními orgány sděleno, že se zbožím v takové nominální hodnotě nezabývají, ale odmítly mu vydat z daného blíže nedatovaného jednání protokol. Dle žalobce tak není možné striktně uplatňovat podmínku propuštění zboží do celního režimu, když mu nebylo právní úpravou umožněno s ohledem na nízkou cenu dodávaného zboží toto do celního režimu navrhnout a získat tak jednotný správní doklad.

Dále žalobce namítl, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, jelikož je zde uvedeno, že má žalovaný za prokázané, že žalobce vyvážel dané zboží mimo EU, ale na druhou stranu souhlasí s názorem správce daně, že zboží bylo dodáno v tuzemsku. V tomto případě by však stát získal na úkor žalobce částku odpovídající DPH z ceny žalobcem zakoupeného zboží, protože nebyl při prodeji předmětného zboží do třetích zemí oprávněn obdržet DPH v ceně z takového zboží.

Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správce daně.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a v jeho doplnění setrval na právním názoru prezentovaném v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Dle jeho názoru bylo na žalobci, aby prověřil, zda splňuje všechny podmínky uvedené v ust. § 66 ZDPH a svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání prokázal, což se však v tomto případě nestalo. Žalobce jednak neprokázal, že je jím deklarované plnění osvobozeno od daně, a jednak neprokázal ani své tvrzení o praktikách celního úřadu, naopak lze z jeho vyjádření dovodit, že nepovažoval zákonem stanovený postup (propuštění zboží do celního režimu) ve svém případě za nutný. V dané věci navíc není ZDPH v rozporu s příslušnou směrnicí EU č. 2006/112/ES, protože je členským státům umožněno, aby stanovily další podmínky pro uplatnění osvobození od DPH

v rámci zajištění správného a jednoduchého uplatňování těchto osvobození a k zamezení daňových úniků, pokud tím nebude narušena daňová neutralita a proporcionalita.

Celní kodex v ust. § 161 odst. 2 uvádí, že musí být veškeré zboží, které má být vyvezeno, mimo zákonem stanovených výjimek, propuštěno do režimu vývoz, proto není dle žalovaného namíste námitka žalobce týkající se neumožnění propuštění zboží do celního režimu z důvodu nízké hodnoty. Místo plnění se pak určuje na základě ust. § 7-12 ZDPH a nemusí být totožné s místem, kde k plnění fakticky došlo.

Žalobce ve své replice zopakoval výše uvedené námitky a zdůraznil, že je podstatou doložení propuštění do celního režimu vývoz doložení skutečnosti, že zboží opustilo území EU. Smysl právní úpravy tedy byl v dané věci naplněn, jelikož bylo dodání zboží do třetích zemí mimo EU prokázáno. Tato zásada je přitom obsažena ve směrnici č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, která je do vnitrostátního práva zapracována právě ZDPH. Úprava ZDPH jde však v dané otázce nad její rámec, když vyžaduje propuštění zboží do celního režimu, je tak v rozporu s tímto unijním předpisem.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že byla žaloba proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí přitom zdejší soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí i s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správce daně. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci, že žalobce dodával v letech 2012-2014 prostřednictvím poštovních služeb zboží do zemí mimo EU. Je však sporné, zda žalobce svým postupem naplnil podmínky pro osvobození od DPH, či nikoli, když žalobce předmětné zboží nenavrhoval do příslušného celního režimu, tedy zboží nebylo do příslušného celního režimu propuštěno.

K jednotlivým žalobním námitkám žalobce krajský soud uvádí následující argumentaci.

Čl. 146 odst. 1 směrnice EU č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále Směrnice) uvádí, že členské státy osvobodí od daně tato plnění: a) dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo Společenství prodávajícím nebo na jeho účet; b) dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo Společenství pořizovatelem neusazeným na jejich území nebo na jeho účet, s výjimkou zboží přepravovaného samotným pořizovatelem a určeného k vybavení nebo zásobení rekreačních lodí a letadel nebo jiných dopravních prostředků pro soukromé použití; c) dodání zboží schváleným subjektům, které je

vyvázejí ze Společenství v rámci své humanitární, dobročinné nebo vzdělávací činnosti prováděné mimo Společenství; d) poskytnutí služby spočívající v práci na movité věci, která byla pořízena nebo dovezena za účelem provedení těchto prací ve Společenství a odeslána nebo přepravena mimo Společenství poskytovatelem služby nebo příjemcem neusazeným na jejich území nebo na účet jednoho z nich; e) poskytnutí služby včetně přepravy a vedlejších plnění, s výjimkou poskytnutí služby osvobozené od daně podle článků 132 a 135, je-li tato služba přímo vázána na vývoz nebo dovoz zboží, na nějž se vztahují článek 61 a čl. 157 odst. 1 písm. a). Dle čl. 131 Směrnice se poté osvobození od daně uplatňují, aniž jsou dotčeny jiné předpisy Společenství, za podmínek, které členské státy stanoví k zajištění správného a jednoduchého uplatňování těchto osvobození a k zamezení veškerých daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu.

Tuto Směrnici ČR inkorporovala do svého vnitrostátního právního řádu ZDPH. Ten v ust. § 63 odst. 1 uvádí, že jsou od této daně s nárokem na odpočet daně osvobozena zde uvedená plnění, včetně vývozu zboží. Dle § 66 odst. 1 tohoto zákona se vývozem zboží pro účely tohoto zákona rozumí výstup zboží z území Evropské unie na území třetí země, jestliže zboží bylo propuštěno do celního režimu vývoz, pasivní zušlechťovací styk nebo vnější tranzit, nebo bylo propuštěno do celně schváleného určení zpětný vývoz zboží z celního území Evropského společenství. Za vývoz zboží se pro účely tohoto zákona pak považuje také umístění nebo dodání zboží do svobodného pásma nebo svobodného skladu v tuzemsku.

Ust. § 63 odst. 2 ZDPH stanoví, že je osvobozeno od daně při vývozu zboží do třetí země dodání zboží plátcem, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska do třetí země prodávajícím nebo jím zmocněnou osobou, nebo kupujícím nebo jím zmocněnou osobou, jestliže kupující nemá v tuzemsku sídlo ani místo pobytu, ani provozovnu, s výjimkou zboží přepravovaného kupujícím za účelem vybavení nebo zásobení rekreačních lodí nebo letadel, popřípadě jiného prostředku pro dopravu pro soukromé použití, popř. umístění nebo dodání zboží do svobodného pásma nebo svobodného skladu v tuzemsku (odst. 3).

Dle § 63 odst. 4 ZDPH se při dodání zboží do třetí země za den uskutečnění plnění považuje den výstupu zboží z území Evropské unie potvrzený celním úřadem. Dodání zboží na území třetí země je plátce povinen prokázat daňovým dokladem podle § 33a písm. a) ZDPH, tedy daňovým dokladem. V případě, že výstup zboží z území Evropské unie není potvrzen celním úřadem na daňovém dokladu, může plátce prokázat výstup zboží jinými důkazními prostředky (odst. 6 téhož zákonného ustanovení).

Dle ust. § 63 ZDPH je tak dodání zboží osvobozeno v rámci vývozu za splnění 3 podmínek: 1. Zboží opustí území EU, 2. Vývoz zboží bude prokázán (a to, je-li to nutné i za pomoci jiných důkazních prostředků, než je potvrzení celním úřadem na daňovém dokladu) a 3. Zboží bylo propuštěno do celního režimu vývoz, pasivní zušlechťovací styk nebo vnější tranzit. V daném případě není sporu o splnění prvních dvou podmínek. Dle názoru krajského soudu však nedošlo k prokázání splnění podmínky třetí, propuštění daného zboží do vybraného celního režimu (zde vývozu), přičemž i splnění této podmínky je pro osvobození od placení DPH podmínkou nezbytnou.

Z výše uvedeného sice vyplývá, že Směrnice (ani směrnice 77/388/EHS, tzv. Šestá směrnice, jež byla Směrnicí nahrazena) nestanoví žádné bližší povinnosti členského státu k tomu, jak má postupovat při osvobozování osob od DPH v rámci vývozu, ale výslovně uvádí, že si může členský stát stanovit i další podmínky k zajištění uplatňování daného osvobození. Lze tak přisvědčit námitce žalobce, že Směrnice neukládá žádnou obdobnou

podmínku vývozu, ovšem, jak je uvedeno výše, čl. 131 dané Směrnice umožňuje, aby členské státy EU stanovily (k zajištění správného a jednoduchého uplatňování těchto osvobození a k zamezení veškerých daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu) další podmínky pro osvobození od DPH. V případě ČR je touto další podmínkou právě podmínka propuštění daného zboží do vybraného celního režimu. Takováto podmínka je přiměřená, netvoří překážku pro účinný soudní přezkum vývozu, ani nebrání obchodu a daný subjekt nikterak nediskriminuje, plně tak odpovídá nárokům, jež na tyto další podmínky klade Soudní dvůr EU (dále SD) v rozhodnutí ze dne 18.12.1997, sp. zn. C-286/94 ve věci Molenheide, v němž je uvedeno, že „...je na vnitrostátním soudu, aby přezkoumal, zda jsou přiměřená dotčená opatření i způsob uplatnění těchto podmínek. V rámci tohoto přezkumu je nutné posoudit, zda vnitrostátní právní předpisy nebo zvláštní konstrukce netvoří překážku pro účinný soudní přezkum, zejména přezkum naléhavosti a nezbytnosti zachování vratné rovnováhy DPH a zda tato úprava zaručuje dostatečnou ochranu zájmů státní pokladny tak, aby co nejméně zatěžovala osoby povinné k dani a tak, aby nebránila obchodu. Pokud tomu tak není, měl by se vnitrostátní soud zdržet aplikace.“

Dále SD ve věci Ursula Becker ze dne 9.1.1982, sp. zn. C-8/81, řešil primárně přímý účinek této směrnice, kdy uzavřel, že „ve všech případech, v nichž je patrné, že ustanovení směrnice jsou z hlediska svého obsahu bezpodmínečná a dostatečně přesná, lze se těchto ustanovení dovolávat, pokud nebyla ve lhůtách přijata prováděcí opatření, vůči jakémukoliv vnitrostátnímu ustanovení, které není v souladu se směrnicí, nebo z důvodu, že definují práva, která jednotlivci mohou uplatňovat vůči státu.“ Finanční úřad podporovaný německou vládou v rámci tohoto řízení přitom mimo jiné upozornil: „31. Vzhledem k souvislosti s čl. 13 (pozn. tato právní úprava předcházela Směrnicí, viz výše) daňový úřad (Finanzamt) podporovaný vládou Spolkové republiky Německo a francouzskou vládou upozorňuje na prostor pro volné uvážení vyhrazený členským státům úvodní větou části B tohoto článku, který stanoví, že členské státy osvobodí od daně plnění „za podmínek, které samy stanoví k zajištění správného a jednoznačného uplatňování těchto osvobození“ a k zamezení jakýchkoli daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu“. Vzhledem k těmto ustanovením se uvádí, že osvobozující doložky čl. 13 nejsou nepodmíněné. Proto se jich nelze dovolat před stanovením uvedených podmínek.“ SD k tomu dále uvedl: „32: Z tohoto hlediska je třeba nejprve poznamenat, že uvedené „podmínky“ se vůbec netýkají definice obsahu stanoveného osvobození. 33. Uvedené „podmínky“ mají na jedné straně zajistit správné a jednoznačné používání osvobození. Členský stát se nemůže dovolávat ve vztahu k poplatníkovi, který může prokázat, že jeho daňová situace skutečně patří do jedné z kategorií pro osvobození stanovených směrnicí, nepřijetí ustanovení majících za cíl konkrétně usnadnit používání tohoto osvobození. 34. Kromě toho „podmínky“ stanoví opatření určené k předcházení jakýchkoli daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem nebo zneužití daňového režimu. Členský stát, který nepřijal za tímto účelem nezbytná opatření, se nemůže dovolávat svého vlastního opomenutí, aby odmítnul poplatníkovi přiznat osvobození, na které má ze směrnice legitimní právo, tím spíše, že nic nebrání členskému státu, chybí-li zvláštní ustanovení v této věci, odvolat se na jakékoliv platné obecné ustanovení obecného daňového předpisu o boji s daňovými úniky.“

V posuzovaném případě zákonodárce ČR zavedl podmínku propuštění zboží do některého z celních režimů právě s ohledem na zamezení daňových úniků tak, aby bylo jasné a dohledatelné, jak, kdy, jaké a čím zboží opustilo území ČR, resp. EU, přičemž žalobce nebyl uplatněním této podmínky nikterak omezován v jeho činnosti, ani nedošlo ke zhoršení jeho postavení v rámci osvobození či k bránění v obchodu, nedošlo k omezení definice, tedy k

zúžení předmětu osvobození od DPH. Žalobce totiž toliko neprokázal, že by marně vynaložil veškeré úsilí, které od něj mohlo být rozumně požadováno, aby bylo dotčené zboží propuštěno do celního režimu vývozu. Naopak v tomto ohledu uplatnil žalobce nepodložené tvrzení o poskytnuté informaci od orgánů celní správy, nadto poskytnuté údajně v době, kdy se svojí podnikatelskou činností začínal. Tedy dle názoru krajského soudu žalobce sám neprokázal, že uplatněním této zákonné podmínky došlo ke zhoršení jeho postavení v rámci osvobození od DPH, ve smyslu zúžení definice osvobození, když uplatňuje toliko v rovině tvrzení námitku nemožnosti získání příslušných dokladů (viz dále).

Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že úprava ust. § 66 ZDPH je plně v souladu s unijní úpravou, když jsou podmínky osvobození od DPH určeny zcela jasně a jednoznačně a splňují i výše uvedené požadavky, jež jsou na tuto úpravu kladeny SD. Tento závěr je v souladu se stanoviskem Ministerstva financí (viz: Příspěvek 131/31.05.06 - MF předkládá nové (upravené) znění svého stanoviska, dostupné na www.finančníspráva.cz). Rovněž Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 1.10.1999, č. j. 29 Ca 378/99-27 uvedl, že „...*je plátce osvobozen od povinnosti platit DPH, jestliže v daňovém řízení prokáže, že je vývoz uskutečněn, je-li zboží propuštěno do režimu vývozu, vystoupilo-li do zahraničí a na daňovém dokladu (písemné celní prohlášení) je potvrzen pohraničním celním úřadem jeho výstup nebo celním úřadem potvrzeno umístění zboží do svobodného celního skladu nebo svobodného celního pásma.*“

S tímto závěrem také plně koresponduje úprava celního kodexu Unie (nařízení Rady č. 2913/92, resp. od r. 2013 nařízení EP a Rady č. 952/2013, které bylo platné a účinné v době rozhodování správce daně), který upravuje problematiku vývozu. Celní kodex totiž vychází z toho, že vývoz zboží je fakticky uskutečněn až propuštěním zboží do některého z vybraných celních režimů, a to na základě celního prohlášení a povolení celních orgánů (čl. 161 nařízení Rady č. 2913/92, resp. čl. 269 nařízení EP a Rady č. 952/2013 účinného v době rozhodování správce daně). Čl. 59 nařízení Rady č. 2913/92, resp. čl. 158 nařízení EP a Rady č. 952/2013 účinného v době rozhodování správce daně, pak stanoví zásadu, že veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu musí být uvedeno v celním prohlášení pro tento celní režim. Bližší úpravu celního prohlášení upravuje nařízení Komise č. 2454/93 účinné v době rozhodování správce daně. To v ust. čl. 205 stanoví, že úředním vzorem pro písemné celní prohlášení v rámci běžného postupu za účelem propuštění zboží do celního režimu je jednotný správní doklad, přičemž ale mají členské státy možnost zprostit daný subjekt povinnosti k jeho předložení dle ust. čl. 237 a čl. 238 nařízení Komise č. 2454/93. Ust. čl. 237 nařízení Komise č. 2454/93 přitom uvádí, že se v poštovním styku má za to, že bylo pro zboží podáno celní prohlášení k vývozu: a) u poštovní zásilky (dopisy a poštovní balíky), které nepodléhají vývoznímu clu, v okamžiku převzetí poštovními orgány a b) poštovní zásilky (dopisy a poštovní balíky) podléhající vývoznímu clu, jestliže jsou dopravovány na základě celního prohlášení CN22 a/nebo CN23, v okamžiku předložení k celnímu řízení. Toto ustanovení se však podle čl. 238 uvedeného nařízení nevztahuje na poštovní zásilky (dopisy a poštovní balíky), které obsahují zboží obchodní povahy a které jsou součástí pravidelné řady obdobných zásilek. V posuzovaném případě se tudíž neuplatní výše uvedená fikce podání celního prohlášení, jelikož se jedná o zboží obchodní povahy, které bylo součástí pravidelné řady obdobných zásilek.

Dle názoru krajského soudu tedy v dané věci nepostačuje, že žalobce prokázal, že došlo k dodání předmětného zboží do třetích zemí mimo EU, když neprokázal ani netvrdil navržení a propuštění zboží do celního režimu vývozu. Lze přitom obecně přisvědčit žalobci,

že není nutné, aby „drobný vývoz“ podléhal celní správě, na druhou stranu je z podstaty tohoto institutu možné dovodit, že se jedná o drobný vývoz zpravidla osobní povahy, který nepodléhá žádné evidenci, resp. žádnému zdanění, nikoliv o vývoz obchodní povahy, jak již uvedeno. V pozici žalobce, podnikatele (odborníka v daném oboru, který má postupovat s péčí řádného hospodáře), který hodlá uplatnit z vývozu předmětného zboží odpočet DPH, je přitom namísto uplatnit předpoklad, že mu má být příslušná právní úprava osvobození od DPH známa (neznalost zákona neomlouvá). U žalobce se přitom jednalo o situaci, kdy sice odesílal zboží nižší hodnoty, ovšem ve velkém množství (celkově v řádech statisíců Korun českých ročně). Pokud tedy žalobce zasílal předmětné zboží do třetích zemí, aniž by bylo propuštěno do celního režimu vývozu, pak již nemá právo na odpočet DPH. Žalobce ve své žalobě namítl, že komunikoval s orgány celní správy, ty mu však odmítly vydat potvrzení o tom, že není nutné, aby své zásilky navrhl k propuštění do celního režimu vývozu. K tomu krajský soud opakuje, že žalobce, kterého v této otázce stíhá důkazní břemeno (§ 92 odst. 3 daňového řádu), toto své tvrzení nikterak nedoložil - důkazní břemeno tak neunesl (viz rozhodnutí NSS ze dne 30.1.2008, sp. zn. 2 Afs 24/2007).

Nadto je nutné opětovně zdůraznit, že je žalobce podnikatelem, který je povinen znát příslušnou právní úpravu a jehož povinností je vést řádné účetnictví podložené příslušnými doklady. Není tedy možné ani přisvědčit domněnce žalobce, že by mu v rámci řádného obchodního styku mělo postačit pouhé údajné ústní tvrzení zaměstnance příslušného celního orgánu. Je také nutné zdůraznit tvrzení žalobce, že takto s celními orgány jednal na začátku své podnikatelské činnosti. V mezidobí se však žalobce již o tuto problematiku v rozporu se zásadou odbornosti (srovnej ust. § 5 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) a s péčí řádného hospodáře nikterak nezajímal, resp. to ani netvrdil.

Jako *obiter dictum* krajský soud poznamenává, že tento zákonem stanovený postup vývozu a následného odpočtu DPH je dostatečně jasně vysvětlen i na internetových stránkách finanční správy, celní správy, či dokonce i České pošty (provozovatele poštovních služeb, jehož prostřednictvím žalobce zboží zasílá). Zde je výslovně uvedeno, že teprve v okamžiku, kdy je řádně potvrzen výstup zboží v rámci celního prohlášení, si může daný subjekt nárokovat odpočet DPH (<https://www.ceskaposta.cz/rady-a-navody/jak-poslat-zasilku-do-zahranici>).

Dle názoru krajského soudu se navíc jedná o námitku účelovou, jelikož ji žalobce uplatnil až v předmětné žalobě. Před správními orgány pouze uváděl, že nepovažoval v tomto případě daný postup propuštění zboží do celního režimu za nutný, resp. ani za ekonomicky reálný, a proto byl z jeho strany zvolen postup dle ust. § 66 odst. 6 ZDPH (viz např. doplnění odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 5.3.2015 na čl. 29 správního spisu). Toto ustanovení však umožňuje doložit, resp. prokázat jiným způsobem toliko dodání zboží do zemí mimo EU, o čemž není v daném případě pochyb, nikoli jakkoliv suplovat propuštění zboží do celního režimu.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že mu celní předpisy neumožňují přístup k celnímu řízení. Ani poslední námitka žalobce týkající se vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí není důvodnou. Ve věci není sporné, že bylo zboží dodáno na území třetích zemí mimo EU, žalobce však neprokázal, že došlo k propuštění zboží do celního režimu vývozu. Nesplnil tak podmínky osvobození do DPH dle ust. § 66 ZDPH, resp. i samotné podmínky vývozu, a je tak povinen DPH odvést v souladu s ust. § 21 odst. 1 ZDPH. Místo plnění se pak v tomto případě určí podpůrně dle

ust. § 7 odst. 2 ZDPH, když nemusí být místo plnění určené pro potřeby vyměření daně totožné s místem, kde k faktickému plnění došlo. Napadené rozhodnutí tak není v této otázce nikterak vnitřně rozporné.

Ze všech shora uvedených důvodů proto krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. října 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová